

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian (sprawozdawca)

SSA Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku U. P.

przy uczestnictwie K. S., M. Ł., W. C., K. P., J. P., M. K., B. W., Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta W. oraz Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 listopada 2008 r., zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 kwietnia 2008 r., sygn. akt IV CA (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczynie U. P. z powołaniem się na to, że nie zostało w niej zawarte uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawczynie wywodziła, że skarga kasacyjna odpowiada wymogom ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2008 r. SK 40/07 Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w zakresie, w jakim przewiduje odrzucenie skargi kasacyjnej bez wezwania do usunięcia jej braków, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji RP.

W związku ze zmianą stanu prawnego wynikającą z powołanego orzeczenia zażalenie należy uznać za zasadne. Zaskarżone postanowienie zapadło wprawdzie przed wydaniem oraz opublikowaniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego, jednak na etapie postępowania przed Sądem Najwyższym należało uwzględnić jego treść, gdyż w przeciwnym razie orzeczenie pozostawałoby w oczywistej sprzeczności ze stanem prawnym obowiązującym w dacie orzekania. Obecnie stwierdzenie, że skarga kasacyjna nie odpowiada wymaganiom określonym w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie daje możliwości jej odrzucenia, ale należy wezwać skarżącego, zgodnie z ogólnymi regułami, do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej. Odrzucenie skargi bez takiego wezwania oznaczałoby orzekanie na podstawie przepisu, którego niezgodność z Konstytucją została już przesądzona.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 394¹ w związku z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.).